

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδραρούμεν καὶ πάλιν στὴν γῆν τῶν Παρθενίωνων

Χίλια καὶ ἑκατόμισα καὶ δεκακοτὴ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ἄλλου ἀνοικτό.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας ἀπόζημι.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὄχι τὸ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ἐνα ὅμως μῆνη—δέξασθε φράγκα καὶ ἄτ' ὅ χέρι.

Εἰς γνώσιν φέρομεν παντός εἰμοῦσίου τοσαύτη
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
με τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἐξοθέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τοῦ Σεπτεμβρίου πέμπτη καὶ δεκάτη,
καὶ τοῦ Στρατοῦ μας νίκη λαμπροτάτη.

Χίλια τετρακόσια καὶ τριανταεξή,
ζήτητο τῶν Συμμαχῶν... ὄχι! ἀμάν, καὶ ἄς φέξη!

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.—Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλή, σ' αὐτὴν τὴν κα-
ταίγδα πῶς εἶσαι κατώτερος ἀνθρώπος καὶ ἔχεις καὶ σὸ Πατοῦδα;
Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλή, πῶς εἶν' Ἑλλάς ἀκόμα,
ὅποιοι σὲ πόλεμο χυμᾶ,
καὶ δὲν σαπίζει, δὲν βρωμιᾶ
σὰν θνητομαῖον πτώμα;

Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλή, πῶς Βουλγαροὺς δὲν εἶ-
σαι καὶ οὔτε γιὰ τοὺς Χερσάνηφ τῆς Σόφιας συγκινεῖσαι;
Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλή, πῶς εἶν' Ἑλλάς καὶ τῶ-
σάν κόρη λευκοφόρα, ὅποιοι τονίζει δοῦρια
καὶ πολεμεὶ βορβάρους,
καὶ δὲν χαρίζε φροσύνα
καὶ ἔδαφ' ἐπὶ τοὺς Βουλγαρούς;

Θέλεις νὰ νοιώσης, Περικλή, πῶς εἶν' Ἑλλάς καὶ τῶ-
καὶ ἔχει λεβέντικα παιδιὰ,

ὅπου μὲ δάφνινα κλαδί
πεθαίνουν νικηφόρα;

Θέλεις, ἀδελφε, νὰ νοιώσης πῶς Ἑλλάς ἀκόμη μένει,
πῶς Ἑλλάς ἀκόμη ζῆ
μὲ τοὺς δυνατοὺς μαζί
κατὰ πάντα τιμημένη;

Πῶς καὶ σήμερ' ἄθλους κάνει,
καὶ ὅπως ἄλλοτε, βροχῆ,
δὲν φοβᾶται καὶ δὲν τρέμει
τρομερῶν Οὐλάνων κράνη;

Κι' οὔτε σπιρουνάται τόσο
δὲν τὴν ἔχουν φαρμακώσει,
οὔτε καὶ Ἡρακλεῖς τοῦ Θρόνου.

Μήτε πᾶθη, μήτε μιση
δὲν τὴν ἔχουνε χαρίσει,
μήτε μάγκα τοῦ Βασινοῦ;

Θέλεις νὰ φαίνεσαι καὶ σὺ πῶς ἔχεις περιφάνεια,
βίγας σὰν δούλος εὐτελεῆς
πῶδα τυράννων νὰ φιλεῖς
καὶ νὰ τοὺς καλεῖς λιβαῖνα;

Θέλεις σάν άνθρωπος σσαστός να νοιώσης, φαρμακό-
[νο,
πως δεν ἐπλάσθης να μιλῆς για τὴν κοιλιά και μόνο,
και τι θὰ φῆς και τι θὰ πῆς σὲ τοῦτον τὸν ἀγώνα,
κι ἐν θάλλῃς ξύλα κοῦτσουρα ν' ἀνάβῃς τὸν χαμόνα:

Και σάν δι' ἐθέλης, Περωκλῆ, ν' ἴκοις τοὺς κουνενέδες
και μὲς' στόν τόσο σκότομό να κἀνῃς κασκαρικαις,
κι ἄρσενικούς και θηλυκούς να βλέπῃς Ἐμικρέδες
μὲ λῶτη και καθέρεμ για τῆς' δικαίς μας νίκαις.

Και σάν δὲν θέλῃς ἄδικα να χάνῃς τὴν ἀλκή σου,
και σάν δὲν θέλῃς, προσηλῆ,
για παληοτραγῶν κεφαλή
να σπάζῃς τὴ' δική σου.

Σύρε να πᾶς' στὸ μέτωπο, σύρε να φῆς ὀβίδες,
σύρε να' δῆς παλληκαριὰς χρυσοφτεραις, ἐλίπιδες,
ἐκεῖ τὸν κόσμο θὰ τὸν βρῆς ὄχι σάν κι' ἐδῶ πέρα,
ἐκεῖ θὰ βλέπῃς λάμποντα τῶν μάγων τὸν ἀστέρα.
Σύρε να πᾶς' στὸ μέτωπο, κι' ἐγὼ μὲ σὲ θὰ τραῶ,
κι' ἄκου τραγοῦδι μακρυνό, ποῦ φθάνει τῶρ' ἀπῆσο.

Τραγοῦδι λιγερό μὲς' ἀπὸ τὸ χορό.

Καιρὸ τόσο προσμένουν τὴ' μέρα,
καιρὸ τόσο προσμένουν τὴν ὥρα,
ποῦ και πάλι θὰ δοῦν τὴν μητέρα
να κτυπήσῃ θεοῖα σαρκόβόρα
και να πάσουν κοράκιον κρωγμοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

'Στῆς μεγάλης φωνῆς της τοὺς ἤχους
τῶν Τυρταίων ἀκούει τοὺς στίχους,
'στῆς μεγάλης φωνῆς της τοὺς τόνοκ,
λημονοῦν παλληκαρία τοὺς πόνους,
και κτυπᾷ σιδερένια πυγμῆ...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Παλληκαρία βροντοῦν ἐκεῖ πέρα,
νέος ἥλιος προβάλλει λαμπρός,
παλληκαρία φωνάζουν ἄερα,
παλληκαρία φωνάζουν ἔμπρος
και προτείνεται λόγχις αἰχμῆ...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Κύττα κάμπο με λόγχιαι σπαρμένο.
μῆτε Χάρος τὰ σπάζει καθόλου,
ἔχουν ὄσο κι' αὐτὰ καμαμένο
'στὸ σταυρὸ τοῦ γαλῆου συμβόλου
να τελεσιώσουν σιλαβῆς στεναγμοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Τέτοιο ἔσόν Φασουλῆ, ὁ Περικλῆς μιλεῖ.

Π. — Ἦθελα θούμικι ἐγὼ βεῖ Φασουλῆ, να κάνω
και μὲ το παραπάνο.
ἄλλ' εἶμαι γέρο κουραμπῆς ἀρχαίαις πολιτείας,
και δὲν μὲ πέρνει σγέδιο καμμιὰς ἐπασ τριτάταις.

Και θὰ μοῦ ποῖν: βρε κουνενέ
και γέρο ἔκουνησῃ,
πᾶς μὲς' ἀπὸ τὸν καφενέ
κάνεις τὸ παλληκαρί.

Μὴ βιάζῃς, γέρο κουραμπῆ, 'στὸν Πήγασό σου νεῦρι,
εἶσαι νερόβραστος λαπαῖ,
ἔσὸ 'στὸν πόλεμο δὲν πᾶς,
και λόγος δὲν σοῦ πέρτει.

Ἔρμα κ' ἄλλῃ για τὴν πάλῃ.

Σεῖται δίσος, βουνο, λιμναδί,
χαλασμός μὲς' στὰ χώματα τάγια,
και πετοῦν με τὴ' λόγχι παιδιά,
ὅσοῦ τόχαν κοιμῆσει μὲ μάγια,
μὰ τὰ' ἔστησαν μάννας λυμιοί...
ἦλθε τέλος ἐκεῖν' ἡ στιγμή.

Δίνει πάλι χιλιάδες εὐχαίς
μὲς' ἀνδρείαις και ῥώμης βυσάστρα,
κι' ἀπὸ πάνω προμάχων ψηγαίς
λαμπυρίζουν σάν νᾶνιν ἄστρα.

Σάν λεοντάρι κλειστὸ σὲ κλουβί
'κατεροῦσαν καιρός να διαφῆ,
κι' ἀπὸ κάθε προμάχου τὸ μνημῆ
κι' ἀπὸ βάθῃ θαλάσσης και γῆς
'λευθερῆς καλλιπέλαδο ὀημῆ
να τρομάσῃ βαρβάρους σφαγαίς.

Γεῖ σου μάννα... σημαίνουν καιπάναις
ὡσάν Νίκης βροντῆδες παιάνες.
Γεῖ σου μάννα... και πάλι πολεμῆ,
κι' ἄς σὲ πλῆνη λεβέντη δων αἶμα,
ὅσοῦ φθάνει γι' αὐτοῖς ἀμοιβῆ
ἕνα μόνο τοῦ Γένους ἔσοι.

Γεῖ σου μάννα... ξανά δίχως' λέει
πάει κι' ἄλλα στεφάνια να πλῆξῃ,
κι' ὄχι μόνο με δάφνης κλωνάριαι
στεφανῶναι λαμπρὰ παλληκαρία,
μὰ γιὰ τοῦτα τῶν μάννα τὸν κάνει
τῆς καρδίης της τὰ φύλλα στεφάνι.